

היום נלמד בעזרת ה':

פסחים דף קי

הגמרא ממשיכה לעסוק בענין הזהירות מסכנת זוגות:

אדם חשוב: השדים מוסרים נפש להזיק אותו ולכן הוא צריך להקפיד יותר על הזוגות אפילו בביתו.

לטובה מצטרף: יש מספרים אי זוגיים המסמלים דבר טוב ומשכך אינם מצטרפים לרעה (למספר הזוגי הבא), אלא רק לטובה (למספר האי זוגי הקודם), ולכן אינם סכנה במספר הזוגי הבא אחריהם. כמו מספר שבע המסמל את המילה השביעית בפסוק של ברכת כהנים "ישא השם וכו' שלום". או מספר חמש המסמל את "ויחונך" שבפסוק השני של ברכת כהנים. או מספר שלוש המסמל את "וישמרך" שבפסוק הראשון.

אפקינהו לרבנן בארבעה כוסות: היה משקה את התלמידי חכמים שהיו חוזרים לביתם ארבעה כוסות, ולא חשש לזוגות, מכיון ששלוש לא מצטרף לרעה.

דאיתזק = ניזוק. לא חש להא מילתא = לא חשש לדבר זה.

הגמא מביאה דברים בשם השד 'יוסף שידא':

אשמדאי מלך השדים: ממונה על הזוגות. יש אומרים שמלך אינו עסוק בלהזיק, ויש אומרים להיפך שמלך מסוכן יותר ממזיק רגיל.

אישתלי ואיקרי ונפק: אדם ששכח וקרה לו מקרה ששתה זוגות ויצא לשוק. תקנתו לתפוס את אגודל ימין ביד שמאל, ואת אגודל שמאל ביד ימין ולומר "אתם ואני שלושה". ואם הוא שומע קול שעונה לו "אתם ואני ארבעה", יענה לו בחזרה "אתם ואני חמישה", וכך הלאה עד שיתיש את כוחו של השד, וכמעשה שהיה עד מאה ואחת!

רישתנהי דנשים כשפניות: ה'מאסטרית' המלמדת את הנשים הכשפניות, לימדה את אמימר לחש שיאמר מי שפוגש נשים כשפניות בכדי להינצל מהן.

(המשך בדף הבא ↓)

יוצא לאור ע"י:

"אור הספר התורני" הוצאה לאור
052-7628377

להצטרפות:

mabatladaf18@gmail.com

052-342-4473

כללא דמילתא: ההקפדה היתירה על זוגות גורמת להינזק מהם, אבל לחשוש לכך צריך ולהיזהר בצורה סבירה.

והא דאמרן עשרה: /שמונה/ שש/ וארבע אין בהם משום זוגות - דווקא כשאינם משולבים עם כשפים, אבל בשילוב עם כשפים מהווים סכנה.

כי הא דהווא גברא: מעשה באדם אחד שגירש את אשתו והיא התחתנה עם חנוני המוכר יין. בעלה לשעבר היה מגיע כל יום לשתות יין אצל בעלה החדש החנוני, והיא היתה מנסה לעשות לו כשפים בכדי להזיק אותו, אך לא היתה מצליחה כי הוא היה מקפיד על זוגות. פעם אחת הוא שתה יותר מידי ולא נזהר, וכשיצא פגש בסוחר ערבי והבין שהוא בא להזיק לו. מרוב פחד הוא חיבק את עץ הדקל שהיה סמוך לו, ומכח הכשפים העץ התייבש והוא מת.

כל שגמרו בידי אדם: כאמור לעיל בשם רב דימי הלכה למשה מסיני שרק במאכלים מן הצומח יש זוגות (ורק מכיון שאיננו יודעים מהו ה'דבר האחר' גזרו רבנן על כל המאכלים), אך לא במאכלים שבני אדם מכינים בעצמם כמו תבשילים או מאפים.

שתיה בלי קביעות אינה מזיקה: כגון השותה בחנות/ הנמלך לשתות שוב/ אורח/ אישה שאינה רגילה לשתות.

זוגי לחומרא / לקולא: מי ששתה ואינו יודע כמה שתה האם ישתה שוב? יש צד לומר שישתה - מכיון שבדעתנו לצרף את הכוס הנוספת רק לטובה כלומר למספר אי זוגי, ולא לרעה למספר זוגי. ויש צד לומר שעדיף שלא ישתה - מכיון שבעצם השתיה הוא 'מקפיד' על הזוגות וזו סכנה, ועדיף שלא לשתות את הכוס הנוספת ולא להקפיד ואז גם אם שתה זוגות לא יזק.

תרי דחמרא וחד דשכרא: השותה שתי כוסות יין ואחר כך כוס שיכר - אינו מצטרף אליהם לבטל את הזוגות, מכיון שהוא משקה פחות חשוב. אבל להיפך השותה שתי כוסות שיכר ואחר כך כוס יין מצטרפים.

כל המחובר לו מן החמור ממנו: שיעור בגד מינימאלי לקבלת טומאה משתנה בין סוגי הבגדים. 'מפץ' = חמש על חמש, 'מחצלת' = שש על שש. אם יש מחצלת פחותה משיעורה - חמש, ומחובר לה מפץ בשיעור טפח - הוא משלים את שיעורה מכיון שהוא חמור ממנה. אבל מפץ ארבע ומחוברת לו מחצלת טפח - אינה משלימה את שיעורו כי היא קלה ממנו.

(המשך בדף הבא ↓)

תרי קמא תנא: השותה שתי כוסות לפני שהתיישב לשולחן הסעודה, וכוס נוספת בסעודה – מצטרפים. אבל אם שתה כוס אחת לפני ושתיים על השולחן - לא מצטרפים מכיון ששתה זוגות בשולחן. רב משרשיא מקשה על כך מה איכפת לנו 'תיקון השולחן' ששתו עליו שתי כוסות, והרי אנו מעוניינים לתקן את האדם השותה שבסך הכל שתה שלוש כוסות?

כי היא מעשה דרבה בר נחמני: ששתה שתי כוסות בסעודה והשתנו פניו והיה בסכנה, והוצרכו להחזיר לפניו את השולחן ולהשקותו כוס נוספת וחזרו פניו. מכאן שבלי החזרת השולחן לא היתה הכוס הנוספת לאחר הסעודה מצטרפת לשתי הכוסות שבסעודה.